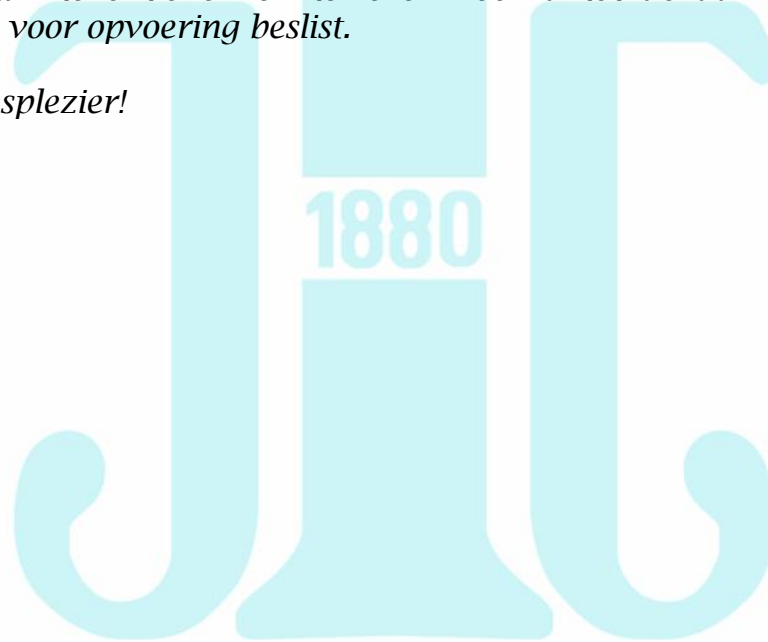

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

OUDE LIEFDE ROEST NIET

Een romantische komedie

1880
door

Christiane Vleugels

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2012
Nr.3099

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *OUDE LIEFDE ROEST NIET* op te voeren moet de naam van auteur *CHRISTIANE VLEUGELS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2012/220/003
ISBN 978-90-385-11719

© 2012 Toneelfonds J. Janssens/Christiane Vleugels
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens bvba · Te Boelaerlei 107 · 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 · Fax 03 366 45 01 · info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 à 3 dames – 2 heren – Fig.)

LUC VERHAERT, 60 a 65 jaar oud

ANNIE VERELST, 55 a 60 jaar oud

JOHNNY BEYERS, 30 a 35 jaar oud

DAME AAN DE BUSHALTE

DIENSTER IN HET CAFE

(Deze twee rollen kunnen eventueel door dezelfde actrice gespeeld worden)

JONGE VERSIE VAN ANNIE

JONGE VERSIE VAN LUC

(Twee rollen zonder tekst aan het einde van het stuk)

DECOR

EERSTE + TWEEDE BEDRIJF : Suggestie van een bushalte met bankje

DERDE BEDRIJF : Een café. Een tafeltje en enkele stoelen volstaan

EERSTE BEDRIJF

(Luc zit op een bank in een bushokje, pratend tegen zichzelf richting zaal.)

LUC : Ja Célinneke, waar zou ik anders gaan zitten? Thuis gaat het nog zolang dat ik kan bezig blijven met alles op te ruimen, alles proper te houden, gelijk dat gij het vroeger deed. Dat houdt me nog wat recht. Maar, als dat gedaan is en ik ga er bij zitten, dan vraag ik me af: waarom? En die vraag wil ik me niet meer stellen, dat heeft toch gene zin... dan moet ik naar buiten. Maar waar naartoe? In een café valt het zo op dat ge alleen zijt, en ik kan tegen die praat niet tegen. Dat stom gelul over de voetbal en het weer, die reuk van bier en zweet... Terwijl hier... hier val ik niet op. En ge ziet hier van alles passeren. Komiek, maar de mensen zijn hier precies altijd goed gezind. Mensen die uitstappen zijn blij dat ze op hun bestemming zijn, wat die ook mag wezen; blij misschien ook omdat het gedaan is met dat gesjokkel in de bus. Mensen die staan te wachten gaan ergens naartoe, hebben daar verwachtingen over, ge ziet ze daar aan staan denken. En af en toe kan er al eens een klappeke af... met mensen die ik nog nooit gezien heb, die het hebben over dingen die me niet aan vroeger doen denken, ..of juist wel.

(Johnny arriveert en neemt plaats naast Luc op de bank. Hij vouwt een krant open en verdiept er zich in. Luc leest stiekem mee.)

Dat is nogal iets daar in Noord Afrika hé meneer?

JOHNNY : Euh, Jaja. *(Hij vouwt de krant kleiner zodat Luc niet meer mee kan lezen. Hij haalt een potlood boven en leest verder.)*

LUC : Dat wordt plezant! *(pauze)* Het is maar wisselvallig weer hé, vandaag...

JOHNNY : Hm hm.

LUC : Jaja, ze hadden het voorspeld. Grijs en af en toe een bui.

JOHNNY : *(Praat tegen zichzelf)* Blauwe kleurstof waarmee jeans wordt gekleurd, met

zes letters.

LUC : Indigo!

JOHNNY : Juist! Dank u.

LUC : Graag gedaan. Mijn vrouw vulde vroeger ook altijd kruiswoordraadsels in.

JOHNNY : Ach zo.

LUC : En dan vroeg ze dikwijls mijn gedacht. Niet dat ik ze veel van dienst kon zijn, zenne. Ons Céline was een wandelende woordenboek! Eigenlijk denk ik dat ze mij er enkel bij betrok, om mij wat bezig te houden.

JOHNNY : Dat zou kunnen ja. Ik ben er ook helemaal niet goed in, maar het verzet de gedachten wat hé?

LUC : Dat is het. Het verzet uw gedachten een beetje.

JOHNNY : Een ander woord voor Noorderlicht?

LUC : Dat ken ik! Aurora Borealis!

JOHNNY : Fantastisch.

JOHNNY : Mannelijk paard, zes letters.

LUC : Das een gemakkelijke. Een hengst!

JOHNNY : Ochot ja! Dat had ik zelf moeten weten. U doet dat helemaal niet slecht.

LUC : Dat was dan ook een weggever hé. Daar had ik ons Célinneke zelfs niet voor nodig. (*zucht diep*)

JOHNNY : Amai meneer, wat een diepe zucht.

LUC : Ja, sorry, ik moest aan mijn overleden vrouw denken.

JOHNNY : Ai, dat is niet zo best. Ik bedoel, dat uw vrouw overleden is. Is het al lang geleden?

LUC : Dat hangt ervan af. Soms lijkt het alsof het gisteren was, maar het is wel al drie jaar nu...

JOHNNY : Tja.. sorry meneer, ik wou niet..

LUC : Nikske, nikske...Och, het zal ooit wel eens beteren. Misschien komt er ooit wel wat sleet op.

(Een vrouw komt fluks aangestapt en spreekt Johnny aan)

ANNIE : Dag Johnny! Oef, ik ben er geraakt.

JOHNNY : Dag tanteke. Ge hebt u toch niet gespoed?

ANNIE : Een beetje wel. Ik wilde u niet te lang laten wachten jongen.

JOHNNY : Hier is de sleutel. Maar als ge in de buurt komt, vergeet hem dan niet terug in mijn bus te steken hé? Anders kan ik u de volgende keer niet meer helpen. Dat weet ge toch?

ANNIE : Ja natuurlijk weet ik dat! Ik mag dan al wel verstrooid en vergeetachtig zijn, maar seniel nog niet zenne!

JOHNNY : Dat is een feit. Aan uwe mond zal het in ieder geval niet liggen... Dus, gij zijt gesteld. Dan ben ik er weer mee weg.

ANNIE : Hela, ge zijt zo haastig?

JOHNNY : Ja, ons Ingrid wil gaan winkelen en ze zit op mij te wachten.

ANNIE : Oei, sorry jongen voor al de last.

JOHNNY : Och da's nikske. Blij dat ik u nog eens van dienst kon zijn.

ANNIE : En nog eens bedankt hé Johnny'ke! Doe de groetjes aan ons Ingridje oké?

(Annie en Johnny geven mekaar een kus)

JOHNNY : Dag tanteke. Dag meneer, en houd er de moed in hé!

LUC : Dank u jongen, en nog een goeie dag verder.

(Johnny af. Annie zet zich uitgeput neer bij Luc op de bank.)

ANNIE : Pffft, ik ben bekap! Dat was een heel eind stappen.

LUC : U kwam blijkbaar van ver.

ANNIE : Helemaal van aan de Delhaize! Voor mij is dat een ferm eind! Ik ben de laatste tijd slecht te been.

LUC : Ai, dat is erger; als de benen niet meer willen.

ANNIE : Ik hoop dat er hier zo direct niemand komt zitten. Dan kan ik eerst even op adem komen eer ik héél dat eind terug stap.

LUC : Waarom stapt u dan ook zo ver?

ANNIE : Och, het is ook altijd hetzelfde liedje met mij. Mijn hoofd. Dat is precies een vergiet! Ik trok deze morgen de voordeur dicht en waar denk ik dan ineens

aan? Mijne sleutel!

LUC : Och, maar dan kan ik van meespreken, zenne.

ANNIE : Vergeet u ook zoveel?

LUC : Vergeten? Zoek dat woord op in den dikke van Daele, en mijne foto staat ernaast!

ANNIE : Allee, dat gij mij dan niet herkent?

LUC : Hoezo, u herkennen?

ANNIE : A ja. Als wij alle twee met onze foto naast elkaar in die boek staan!

LUC : *(denkt even na, en lacht dan hartelijk)* Haha, da's een goeie!

ANNIE : Maar kom, al goed dat ik mijn neef Johnny hier in de buurt heb wonen. Hoe dikwijls dat die mijne sleutel al is komen brengen, ooh, dat durf ik niet te vertellen.

LUC : Of ge zijt het al vergeten! Hahaha.

ANNIE : Hahaha, Juist! Het is erg, maar een mens kan er beter eens mee lachen, nietwaar?

LUC : Zeker en vast. Weet gij hoe ik dat oplos? Ik bedoel, dat van die sleutel.

ANNIE : Vertel!

LUC : wel, ik heb één reservesleutel en die ligt onder dat plastieken bodempje van mijne caddie! En ik ga nooit de deur uit zonder mijne caddie. Dus ik heb in geval van nood altijd een reservesleutel bij.

ANNIE : Maar dat is een goed gedacht. Sé, daar zou mijne Charel ook aan gedacht hebben. Maar ikke? Nee, ik denk dat ik voor zoiets te lomp ben.

LUC : Jammaar, jammaar, ge moet uzelf niet zo afbreken. Iedereen kan al eens iets vergeten, toch?

ANNIE : Ja, maar niet onze Charel. Die was heel georganiseerd.

LUC : Uw echtgenoot, neem ik aan?

ANNIE : Ja. Mijn overleden echtgenoot. Spijtig genoeg.

LUC : Ai ai, dat is inderdaad spijtig.

ANNIE : Als ge het aan mij vraagt, dan zit onze Charel daarboven op een wolk en lacht die mij eens goed uit.

LUC : Ge bedoelt, uwe man? Da's ook niet echt sympathiek!

ANNIE : O maar dat was een hele joviale, zenne. En een hele slimme, maar gene

gemakkelijke. Maar ikke, ik ben te onnozel om het te helpen donderen.

LUC : Ja maar, ja maar. Daar doet ge uw eigen dus echt geen plezier mee hé. 't Was gene gemakkelijke, zei u?

ANNIE : Och, wat doet het er nu nog toe? De laatste jaren dacht ik soms dat als ik alleen zou zijn dat het leven dan gemakkelijker ging zijn. Geen lawaai meer voor ne niks, geen "Annie doet dit, Annie doet dat". Maar nu weet ik het niet meer... Ik ben nu alleen, maar... ik weet niet..

LUC : Begin dan misschien eens met wat minder streng te zijn voor uzelf.

ANNIE : Zo gemakkelijk is dat allemaal niet. Ik hoor nog alle dagen zijn stem.

LUC : Ja ja. Ik ken dat gevoel. Ik spreek ook nog altijd tegen ons Céline.

ANNIE : Oei. Is uw vrouw ook overleden? Sorry meneer. En dan zit ik hier te zagen over mijn problemen. Dat is weer echt iets voor mij.

LUC : Dat kon je onmogelijk weten hé madam.

ANNIE : Annie, zegt maar Annie.

LUC : Aangenaam Annie. En ik ben Luc.

(Ze schudden elkaar de hand)

Jaja...

ANNIE : Jaja...

SAMEN : Grijs weer vandaag hé?

(Beiden moeten erom lachen)

ANNIE : Ja, ze hadden het beloofd.

LUC : Ja en ze hadden precies gelijk! Die nimbus van gisteren, dat was een voorteken.

ANNIE : Die Nimbus. Inderdaad! Daar had mijne Charel het ook altijd over. U kent dus ook iets over het voorspellen van het weer?

LUC : Boah, kennen? Dat zou wat veel gezegd zijn. Maar ik luister wel altijd naar de weersvoorspellingen. Ik had vroeger een grote tuin met groenten en bloemen, en dan was het belangrijk om te weten hoe het weer ging worden hé. Nu volg ik het puur uit interesse.

ANNIE : Ah zo. Ik lees het weerbericht ook altijd. Puur uit gewoonte. Omdat onze Charel dat altijd volgde. Op die manier is het precies of hij zit 's morgens nog altijd mee aan de koffietafel. Weet ge, op het laatste was hij bijna blind, door zijn suikerziekte. En dan las ik altijd de weersvoorspellingen voor. Dat had hij graag.

LUC : Weet ge? Ik heb zo een idee dat uw man van geluk mocht spreken.

ANNIE : Hij was ook dankbaar, op zijn manier. En klagen deed hij bijna nooit. Maar ja, als ge zo een hele dag in een stoel moet zitten, niks moogt eten dat lekker is, spuiten zetten vier keer op een dag... Dan is het toch normaal dat ge u al eens ergert hé?

LUC : Amai, het zal nog niet. Ik zou zot worden, denk ik!

ANNIE : Dat bedoel ik. En als hij zich dan al eens druk maakte in mijn geklungel... dan liet ik hem maar. Tenslotte, ik was nog gezond hé. Enfin, gezond is veel gezegd. Mijn benen spelen me hoe langer hoe meer parten. Maar och, al bij al, mogen we niet klagen.

LUC : Jaja, ieder huisje heeft zo zijn kruisje nietwaar?

ANNIE : En, uw echtgenote? Hoe is zij aan haar einde gekomen?

LUC : Hersenbloeding.

ANNIE : Oei oei. En op slag... dood?

LUC : (*diepe zucht*) Achteraf bekeken, was dat zeker het beste geweest. Zeker voor haar. Het is gebeurd op haar veertigste. Céline was van den ene op den andere dag volledig verlamd. Zelfs praten zat er niet meer in. En ze is nog blijven leven tot haar vijfenvijftigste. Vijftien jaar heeft ze in een rolstoel gezeten, bij haar volle verstand, maar alleen haar ogen werkten nog, en die hebben de moed en de hoop nooit opgegeven, tegen beter weten in...

ANNIE : Sorry Luc, ik kon niet weten... dan hebt ge zware jaren achter de rug.

LUC : Ach ja. We hebben het niet voor het zeggen hé? Als we alles mochten kiezen... Dan zou het leven er voor veel mensen helemaal anders uitzien, nietwaar?

ANNIE : Tegen wie zegt ge het! Voila, dat bedoel ik dus. Ik zit hier maar te klagen, terwijl er altijd iemand is die het veel erger heeft. Onze Charel zou zeggen: 'Annie, gij hebt het nog goed! Gij kunt tenminste uw plan nog trekken. Stop dan met klagen en zagen.'

LUC : En ons Céline zou zeggen, toen dat ze het nog kon zeggen...: ‘Luc... pluk de dag!’

ANNIE : Ha! Dat is allemaal rapper gezegd als gedaan hé.

LUC : Tegen wie zegt ge het!

ANNIE : Allee, ik zal dan maar eens verder gaan, want ik zie dat uw bus er aankomt.

LUC : Oh maar ik wacht helemaal niet op de bus.

ANNIE : Dus, gij zit hier ook om even te bekomen?

LUC : Zo kunt ge het bekijken ja.

ANNIE : Ge vindt het toch niet erg als ik u dan nog wat gezelschap houd, Luc?

LUC : Bijlange niet. Integendeel! Ik ben blij dat ik eens een klappeke (praatje) kan doen. Zo altijd tegen mezelf praten, dat verveelt ook op den duur, hé.

ANNIE : Da’s waar. Ik ben ook blij om eens een praatje te kunnen slaan, met iemand anders dan mezelf. (*wijst richting zaal naar een stomdronken man die voorbij komt gezwalpt*) Goh, die heeft precies een ferm stuk in zijne kraag! Die is er vandaag vroeg aan begonnen. Ai, die gaat in die slijkpoel trappen!

LUC : Jaja, nog een klein stukske opzij en ...ja? ja? Yes!

ANNIE : Oooh, wat vies. Die zijn vrouw zal ook niet blij zijn als die zo thuiskomt!

LUC : Oooh. Amai, dat zal nog niet! Haha. En dan heel haar tapijt vol slijk.

ANNIE : Maar als ge het mij vraagt... die heeft negen van de tien geen vrouw. Daarom dat hij drinkt.

LUC : Of hij viert alle dagen feest omdat hij van zijn vrouw vanaf is?

ANNIE : Da’s ook niet schoon hé Luc.

LUC : Zwanske, hé Annieke.

ANNIE : Nogal schoon van ons. Zo lachen met de miserie van een ander.

LUC : Maar wel plezant hé?

ANNIE : Hihi ja!... Maar niet echt sympathiek, hé.

LUC : Misschien niet, maar die mens weet dat toch niet. Wat niet weet, wat niet deert hé Annie!

ANNIE : Tja, ik denk dat ook altijd... Och, nu ge het zegt: Ik had ooit eens bij het strijken, op onze Charel zijn beste hemd, mijn strijkijzer wat te lang laten staan op zijn kraag. En, in plaats van dat weg te gooien, liet ik hem dat hemd gewoon dragen. Hij kon dat toch niet zien hé?

LUC : Voila, dat bedoel ik. Wat niet weet, wat niet deert.

ANNIE : Ja ja! Totdat zijn zuster, Julia, op bezoek kwam. En natuurlijk juist op de dag dat hij dat hemd aanhad. Ge kunt al raden wat er toen gebeurde zeker?

LUC : Ai ai ai!

ANNIE : Natuurlijk zag zij direct dat zijn kraag bruin was. Ik probeerde haar eerst nog wijs te maken dat Charel met zijn koffie gemorst had. Maar natuurlijk wist die betweter het beter en bleef ze erbij dat ik dat hemd verbrand had met het strijkijzer. Toen zei ik: ‘Amai, heb jij dan al zoveel laten aanbranden, dat gij dat zo goed kent?!’ En oei oei, dat had ik natuurlijk beter niet gezegd. Dat maakte het alleen maar erger! En onze Charel, ja die was razend omdat ik hem dat hemd had laten aandoen. En dikke ambras met mijn schoonzuster hé! Ik kan er nu mee lachen maar op dat moment was dat natuurlijk niet zo grappig!

LUC : Ik kan mij dat levendig voorstellen. Op een keer stond ik in de badkamer te foeteren op de verpleegster die veel te laat was terwijl ik mij aan het scheren was. Enfin, uiteindelijk belt ze en ik ga opendoen met mijn kin nog half in de scheerzeep en ik vlieg uit tegen dat meisje omdat ze Céline zo lang in haar japon had laten wachten. Die was dus al direct niet goed gezind want daar kon zij natuurlijk niks aan doen. Enfin, ik maak mij rap gereed om efkes naar de winkel te gaan en ik vergeet compleet die scheerzeep aan mijn kin. Die verpleegster zag dat natuurlijk maar die zei niks uit kolere. Gelijk gewoonlijk noemde ik van alles op waarvan ik wist dat Céline het graag mocht en waaruit ze dan kon kiezen wat ik moest meebrengen. Als ik dan zei: ‘Aardbeien’, en ze knipperde één keer met haar ogen dan betekende dat ‘JA’. Maar vanaf dat ik begon met zaken op te noemen, begint ons Céline ineens hevig met haar ogen te knippen! Ik noem een hele waslijst op van al haar favoriete eten, en ons Céline, die blijft maar knippen! Ik dacht zo bij mijn eigen, amai, die heeft serieus wat honger! Ik had die dag wel twee boodschappentassen bij met fruit, koekskes en pudding en nog van alles! Tot ik in de hal langs de spiegel wandelde en die opgedroogde scheercreme zag hangen! Dat was dus de reden dat Céline zo met haar ogen had geknipperd hé.

ANNIE : Hahahaa, amai, en die verpleegster die bleef lachen zeker?

LUC : En ons Célinneke ook! Toen ik haar vertelde dat de verpleegster me zo goed had

liggen gehad, dan straalden haar oogskes van de pret!... Ocharme de schat... ondanks al haar miserie... kon ze nog blij worden vanbinnen.

ANNIE : Amai zeg Luc. Gij hebt uw vrouw dus altijd thuis blijven verzorgen? Dat is ook heel knap, zenne. Er zouden er weinigen dat doen. Ik bedoel, dat is toch enorm belastend? Had ge dan zelf nog een leven?

LUC : Tja, .. ja, dat was soms zwaar Annieke. Maar een mens is een sterk beest hé. Ons eerste vijftien jaar samen waren een hemel, zij was alles voor mij en ik voor haar. En toen dat... na dat... is dat eigenlijk zo gebleven. Maar het gaat wel wegen. Overall waar ge komt met die rolstoel wordt ge bekeken. Céline wou niet meer buiten op den duur. En ik kwam dus ook niet meer buiten, want haar alleen laten kon geen minuut. Ik haalde nog wel kracht uit haar ogen en de herinnering aan de jaren voor... voor... maar naarmate haar hart verzwakte sliep ze meestal, of dat dacht ik toch... en dat ging wegen, want dan was ik echt alleen. Van haar spieren bleef niks meer over, haar prachtige lijf verwelkte zienderogen en dat gaat werken op het gemoed... Sorry, Annieke dat ik zo zit te zagen, maar ik heb er heel lang niet over kunnen praten, niet over willen praten... sorry, sorry.

ANNIE : Toe, Luc, zeg dat niet. Ik kan u alleen maar bewonderen, en, en vertel maar gerust voort als ge wilt. Weet ge, ergens doet onze babbel mij heel veel goed. Ik weet niet hoe ik het moet zeggen... ik voel me vertrouwd bij u.

LUC : Echt, Annie? Meent ge dat? Wel, ik ook. Raar hé, we kennen mekaar nog geen half uur en toch... En ik moet er bij zeggen: ik heb geweldig veel hulp gehad aan de verpleegsters en hulpverleners. Die hebben me dikwijls gezegd dat als het teveel zou worden voor mij, dat ze dan onmiddellijk voor opvang zouden zorgen voor ons Céline! Knappe gasten zenne. Allemaal. Dat beroep wordt zwaar onderschat. Maar toch, ik wou Céline niet uit huis doen, ik kon dat gewoon niet, ook al ging het mijn eigen leven kosten. En het heeft niet veel gescheeld of...

(lange pauze)

ANNIE : Maar ge zijt er nog, hé Luc.

LUC : Ja, Annie, ja, ik ben er nog. Al weet ik dikwijls niet waarom eigenlijk. Ik heb nog altijd moeite om alles een plaats te geven. Familie heb ik niet, of zo eens iemand om hardop mijn gedachten tegen te zeggen, om me te overtuigen dat het de moeite is om voort te gaan, ook niet. *(pauze)* Zou dat nu kunnen dat ik die hier vandaag, in dees buskotje gevonden heb?

ANNIE : Ik zou het niet weten Luc. Maar... het is raar, op de één of de andere manier heb ik het gevoel... dat, dat ik u ken.

LUC : Ge bedoelt, zoals, iemand uit een vorig leven?

ANNIE : Wie zal het zeggen Luc. Wie zal het zeggen...?

LUC : Mag ik eens iets persoonlijks vragen Annieke?

ANNIE : Sorry Luc, maar nee, ik ben geen maagd meer, hahaha!

LUC : Zotte doos! Ge had mij bijna liggen! Maar serieus nu... Ik wilde vragen, mist gij uwe Charel nog hard?

ANNIE : Weet ge, Luc.... Charel was een egoïst, een dwingeland, eigenlijk een groot verwend kind, en zijn ziekte heeft dat allemaal nog eens uitvergroot, en dat is spijtig. Want de laatste jaren van zijn ziekbed, toen heb ik dikwijls gedroomd van een beter leven, indien Charel er niet meer zou zijn. Maar nu hij er niet meer is... is er alleen maar leegte. En ze zeggen dikwijls dat ge alleen de goeie dingen onthoudt... Wel.. ja, misschien is dat voor een groot stuk ook waar. Charel en ik hebben dan ook goeie jaren gehad en ik had tenslotte ook voor hem gekozen. Maar toch... het had allemaal zo anders kunnen lopen... Stel u voor Luc... Misschien, hadden we dertig jaar geleden dezelfde bus moeten nemen? Hier, in dees kotje?

(Lange stilte waarbij ze mekaar voorzichtig aankijken, dan de blik naar de grond richten)

(Herpakt zich) Ik denk dat ik er weer eens tegenaan ga. Ik heb nog een flink eind te stappen, dus... Ik ga er maar eens vandoor. *(Ze maakt geen aanstalten)*

LUC : Wat? Nu al? Ooh da's ... spijtig... Ik bedoel, het was nu zo... zo gezellig. Maar ja, als ge weg moet.

ANNIE : Ik moet helemaal niet weg. De tijd van MOETEN is voorbij. Er zit thuis

niemand op mij te wachten.

LUC : Precies! En als ge het mij vraagt kunt ge beter nog even wachten, want er gaat volgens mij weer iets uit de lucht vallen. Voila! Wat heb ik gezegd. Het begint terug te regenen.

ANNIE : Inderdaad! Dat wordt een flinke stortbui.

LUC : Ochot, zie wie we daar terug hebben? Die zatte mens van daarjuist.

ANNIE : Die gaat kletsnat zijn als hij thuiskomt.

LUC : Maar zijn schoenen zullen misschien terug proper zijn hé?

ANNIE : Ocharme, dat ziet er mij echt ne sukkelaar uit.

LUC : Zo lopen er veel rond. Sukkelaars, bedoel ik.

ANNIE : Meer dan ge denkt.

LUC : Ik zou ze de kost niet willen geven. Neem nu mijn buurman, de Roger. Die weegt maar liefst 180 kilo! Die drinkt alle dagen op zijn gemak zijn 24 pintjes! Thuis. In zijn eentje. Da's ook zo'n sukkelaar.

ANNIE : Zijn wij soms ook sukkelaars Luc? Of zijn wij mensen die het nog goed getroffen hebben? Soms weet ik het niet zo goed.

LUC : Awel Annieke, ik vrees dat ik daar het antwoord schuldig moet op blijven. Tenslotte, wat is gelukkig zijn? Gezond zijn? Uwe partner nog in leven hebben? Of gewoon tevreden zijn met de kleine dingen des levens... Ik weet het niet. En eerlijk gezegd, ik probeer daar zo weinig mogelijk over na te denken. Ik probeer de dingen te nemen zoals ze komen.

ANNIE : Ik denk dat ik hetzelfde doe. Ik zie wel wat elke dag mij brengt. En ik moet zeggen, ondanks de slechte start van deze morgen en het slechte weer, is het voor mij toch nog een heel speciale dag geworden.

LUC : Awel Annie, ik ben blij dat ge dat zegt. Want ik had deze morgen ook niet kunnen denken dat het vandaag nog zo bijzonder zou worden. Annie... zouden we... Ik bedoel, kunnen we niet... nog eens afspreken voor een babbel?

ANNIE : Luc... graag, maar...

LUC : Wat, maar... Annie?

ANNIE : Ik weet niet Luc, misschien ben ik bang... ja, dat is het woord: bang. Het is zo lang geleden dat ik nog een warm gevoel heb gehad bij iemand. Ik, ik weet niet wat mij overkomt. Ik wil u graag nog eens zien Luc... Ik wil meer over u